

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΞΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ἰ ο ν τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις ἑξαμηνεῶν καὶ ἑστίας·

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἁπασι τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἁπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
ἐδίδυται ἢ συντάκτις αὐτῶν

Κ· ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ περὶ ἡμῶν ἡμῶν χεῖρ
γράφει δημοσιεύματα ἢ μὴ δὲν
ἐπιστρέφονται. — Ἄνυπόγραφα
καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν δικημοσύνην
τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι
δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀπορῶσα
εἰς τὴν Κυρίαν γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὑφίσταται ν' ἀποστέλλωσι
γραμματοσήμον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταβίτας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'

ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ

τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου

γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς

ὀκτώ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ Ἑλληνίδες εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Βουλὴν. — Ποῖος εἶναι ὁ ἰδεώδης
εὐζυγος. Ἡ κ. de Savigny (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Χωρὶς φί-
λος (ὑπὸ κ. Μαιρῆς Ἀνικρούση). — Τὸ Νέον Συμβόλαιον. — Τὶ φοροῦν
τὰ μιᾶ (ὑπὸ φιλοκίλου). Γυναικεία κίνησις (ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωρ-
γιάδου). — Ἀλληλογραφία. Συνταγή. Εἰδοποιήσεις Ἐπιφυλλίς.

Αἱ ΓΥΝΑΙΚΕΣ Εἰς τὴν ἙΛΛΗΝΙΚΗΝ ΒΟΥΛΗΝ

Ὁ τίτλος αὐτὸς ἄς μὴ τρομάξῃ καὶ ἄς μὴ σκανδαλίσῃ
κανένα. Δὲν πρόκειται ἐδῶ, οὔτε περὶ Ἑλληνίδων βουλευ-
τῶν, οὔτε κἂν περὶ Ἑλληνίδων δικαιομένων εἰς ψῆφον. Πρό-
κειται ἀπλοῦστατα περὶ ἰπποτικῆς ἀνταλλαγῆς θέσεων τῶν
Πατέρων τοῦ ἔθνους μετὰ τῶν κυριῶν μίαν φορὰν διὰ καθὲ
τῆς Βουλῆς Σύνοδον.

Ἐπεκράτησεν ἀνεκᾶθεν ἡ συνήθεια, ὅπως τὴν ἡμέραν
τῆς ἐνάρξεως ἐκάστης Νέας Βουλῆς, οἱ νέοι βουλευταὶ
ἀνοίγουν διάπλατα τὰς θύρας τῆς αἰθούσης καὶ παραχω-
ροῦν εἰς συζύγους ἢ φίλους ἢ συγγενεῖς τὰ ἀνακυβητικά κα-
θίσματα τῶν. Ὅ,τι ἔγεινεν ἄλλοτε, ἐπικνηθήρη καίφετος,
μὲ μόνην τὴν μικρὰν διαφορὰν, ὅτι ἐνεκα τῆς ὀλίγον ἀνωμα-
λίου κατὰστασεως τῶν πραγμάτων κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκεί-
νην, εὐρέθη πάλιν τρόπος νὰ λελθῶν εἰς βῆρος τῶν γυναι-
κῶν ἀρκετὰ ψεύδη καὶ ἀρκετὰ αἰούσια χαριτολογήματα.

Ὁμολογῶ ὅτι πρῶτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν μου ἐπωφελέ-
θην καὶ ἐγὼ, ἡ θεωρουμένη ὡς ἐπανακρατικὴ, τῆς περιστά-
σεως, ὅπως λάβω θέσιν εἰς Βουλευτικὸν ἐδῶλιον καὶ εὐρεθῶ
ἀντιμέτωπος πρὸς τὸ βῆμα τῶν κοινοβουλευτικῶν ρητόρων
τῆς Ἑλλάδος καὶ αἰσθανθῶ ἔστω καὶ κατ' ἀντανάκλασιν
τὴν συγκίνησιν τὴν ἱερὰν, τὴν ὁποῖαν αἰσθάνονται οἱ κύριοι

αὐτοὶ κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν προστατευτικῶν πρὸς τὴν
πατρίδα καθηκόντων τῶν.

Διὰ μίαν στιγμὴν εἶχα λησμονήσει ὅτι ἀνήκω εἰς τὸ
ἄσθενές φυλον, καὶ εἶχα ἀφήσει τὴν ψυχὴν καὶ τὴν
φαντασίαν μου νὰ πλανῶνται εἰς ὄνειρώδεις κίσμους
κοινοβουλευτικῆς ἐνεργείας καὶ δράσεως. Ὅλοι ἐκεῖνοι
οἱ μελανοφοροῦντες κύριοι μοῦ ἐφαίνοντο ἥρωες παλαιῶν
δοξαμένων χρόνων, ἀποφασισμένοι μὲ κάθε θυσίαν ἢ καὶ
μὲ κάθε ἡρωισμόν νὰ τονώσουν τὸ σῶμα καὶ νὰ μεγαλώσουν
τὴν ψυχὴν καὶ νὰ κρατύνουν τὸ πνεῦμα καὶ νὰ ἀποδώσουν
εἰς τὴν γηραιὰν τοῦ κ. σμου ἀρχόντισαν ὄλην τὴν αἰγλήν καὶ
τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν ἀκμὴν καὶ τὸ σοφίγος τοῦ
παρελθόντος.

Ἄρισμένως δὲν ἔβλεπα ἐμπρὸς μου, οὔτε γύρω μου, οὔτε
ἐπάνω καὶ κάτω, ἄλλως δὲν θὰ ἐφανταζόμην ὡς στέγην τὸ
ἄπειρον κυκνοῦν τοῦ Ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ καὶ ὡς περιβάλλον
τὰ θαυμάσια τῆς Ἀρχαίας Τέχνης μνημεῖα, τὰ ὅποια ἐπλαι-
σιοῦσαν τὴν Πύκκα καὶ ἐνέπνευαν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀγο-
ρᾶς Βήματος τοῦς ἀθανάτους τοῦ ἱερικλοῦς λόγους. Ἐγὼ ἢ
ἰδίᾳ εἶχα πιστεύσει, ὅτι ἐνεσάρκων ἐσωστὴν στιγμὴν ἐκείνην
τὴν ψυχὴν, τίς οἶδε ποῖος Ἀσπασίας τῆς Ἀρχαιότητος, καὶ
εἶχα ἐμπνεύσει καὶ ἰσχυροῦσαι λόγους ὁρκίους καὶ ὑψηλὰς
ιδέας εἰς ἕνα οἰονόηποτε ἐκ τῶν ὀλυμπίων, οἱ ὅποιοι παρῖ-
σταντο ἐκεῖ, μύσταί τῶν ἱερῶν ἀπορρήτων τοῦ μεγάλου
καὶ τῆς δόξης τῆς Πατρίδος.

Καὶ ἐπειδὴ τὰ ὄνειρα ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν
εἶχα φαντασθῆ, ὅτι ἤκουσα νὰ ἀγγέλλεται ἀπὸ τὸ στόμα
τοῦ ὑπερτάτου τῆς χώρας ἀρχόντος εἰς τὸ νέον Κοινοβου-
λευτικὸν σῶμα, ὅτι κατετροπώσαμεν ἐχθρούς, ὅτι ἠγείραμεν
τρόπαια δόξης καὶ τιμῆς, ὅτι συνήψαμεν ἰσχυρὰς συμμα-
χίας, ὅτι ἀνιδρύσαμεν ἐπὶ θεμελίων ἀπὸ γρανίτην δύο ἢ

τρεις κρημισθέντας βωμούς της Νεμέσεως, δι' ἐπιλουσία μιν και πάλιν τὴν ἀνθρωπότητα μετ' ἔργα Τέχνης ἀθάνατα, δι' προσθεσάμεν εἰς τὸ βιβλίον τῆς ὑψηλῆς φιλοσοφίας ἀρχῆς και ιδέας, αἱ ὅποια θὰ ἐτροφοδύτουν γενεὰς ὄλας μετ' αὐτῶν.

Και τὸ δνειρον ὡς δνειρον μετ' ἔκαμε νὰ φαντασθῶ ἀδελφωμένα τὴν ἀρχαίαν ἐθνικὴν πολιτείαν μετ' τὴν ἰδανικὴν πολιτείαν τοῦ μέλλοντος, τὴν θρακισμένην εἰς τὴν ἀγάπην και τὴν κοινωνικὴν ἀλληλεγγύην και τὸν ἀλτρουισμόν. Και δι' αὐτὸ λόγοι εἰρήνης παγκοσμίου και ἀδελφώσεως τῶν λαῶν και προστασίας πατριτικῆς τῶν ἐργατικῶν τάξεων και λαϊκῶν προστατευτικῶν μέτρων και ὑπερασπίσεως τῆς ἐργασίας κατὰ τοῦ κεφαλαίου και ἐξευγενισμοῦ τῶν ὄλων ἀντηχοῦσαν ἀκόμη εἰς τὴν ἀκοήν μου, ὅταν τῆς φωνῆς βροντερῆς ἀγριαί και βάρδοι ὑψωμένοι και μελανοδοχεῖα στροβιλιζόμενα εἰς τὸν ἀέρα και φιάλαι συντριβόμενα μετ' ἀπέσπασαν ἀπὸ τοῦ φανταστικῶς κόσμου, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχα ζήσει και μετ' ἐπανεφέραν εἰς τὴν πραγματικότητα.

Εἶδα τότε ὀλίγα βήματα μακρύτερα ἀπὸ τὴν θέσιν μου ἐν θέαμα παράδοξον και βελκίως ὄχι πολὺ σύμφωνον μετ' τὸ φανταστικὸν δράμα μου. Οἱ Περικλεῖς οἱ Ὀλύμπιοι τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος εἶχαν μεταβληθῆ εἰς Ἡρακλεῖς τῶν μυθικῶν χρόνων και ἠγωνίζοντο, ὄχι πλέον πῶς νὰ κατασυντρίψουν τὰς κεφαλὰς τῶν ὄλων, οἱ ὅποιοι δηλητηριάζουν τὴν χώραν, ἀλλὰ πῶς νὰ σπᾶσουν τὰς ἰδικὰς τῶν κεφαλὰς και πῶς νὰ μαυρίσουν τὰ πρόσωπά των, ἴσως διὰ νὰ ξεμάθουν τὸ χρῶμα τοῦ ἐρυθθήματος τῆς ἐντροπῆς και νὰ κλείσουν ἐπισήμως και φανερὰ κάθε σχέσιν και συνάφειάν των μετ' αὐτὴν.

Και ὁμολογῶ ὅτι θὰ ἀπλησιζόμεν και ἔγω ἐντελῶς ἀπὸ τὸ ἀπογοητευτικὸν ἐκεῖνο θέαμα, ἐὰν δὲν ἐβλεπα γύρω μου και παντοῦ εἰς ὄλην τὴν πλατείαν τὰς ἐκεῖ παρευθεῖσας κυρίας, σεμνὰς, σοβαρὰς, ἐπιβλητικὰς, μετ' ὀλίγον ἐρυθθῆμα ὄχι φόβου και ἀγωνίας, ἀλλ' ἐντροπῆς εἰς ὄλα τὰ πρόσωπα. Και ἐσκέφθην ὅτι ὡς αἱ γυναῖκες ὑπῆρξαν ἄλλοτε αἱ ἀγναὶ σιτιάδες τοῦ ἀσθέτου πυρός τῆς Ἰστίας, ἔμεναν και θὰ μείνουν και σήμερον αἱ φύλακες αἱ ἀγρυπνοὶ τῆς αἰδοῦς και τῆς ἀξιοπρεπείας, ἀνευ τῆς ὁποίας οὔτε τὰ ἔθνη, οὔτε τὰ ἔθνη μα προκίπτουν και ἐπιβάλλονται.

Η ΚΟΜΙΣΣΑ ΔΕ SAVIGNY ΚΑΙ Η ΕΝΕΡΗΤΙΚΟΤΗΣ

Ἐπάρχει εἰς τὴν Γαλλίαν κοινῶς ἡ ἰδέα, ἀπὸ τοὺς χρόνους τοῦ Balzac ὅτι αἱ κυρίαὶ τοῦ καλοῦ κόσμου δὲν εἶναι ἱκαναὶ διὰ τίποτε. Παραδέχονται μόνον ὅτι εἶναι ἐλεήμονες, ἀλλὰ και πάλιν τὰς θέλουν χωρὶς καμμίαν ἐνεργητικότητα.

Ἐπάρχουν ἴσως τινὲς ἀλλ' αἱ περισσότερα ἐργάζονται τοιαῦτα εἰς πολλὰ και διάφορα ἔργα, ἀλλὰ εἶναι καλλιτέχνιδες ἀλλὰ ἰδρύτριαι φιλανθρωπικῶν σωματείων, ἀλλὰ διοργανοῦσιν ἐκθέσεις και ἀλλὰ κατακινῶνται εἰς διάφορα ἄλλα ἔργα.

Ὁ παράδειγμα φέρομεν σήμερον ἡ κόμισσα δὲ Savigny τῆς ὁποίας ἡδραστηριότης και τὸ δημιουργικὸν πνεῦμα εἶναι σπάνιον. Εἶναι κυνηγὸς ἀρίστη και δὲν εὐχαριστεῖται εἰς μικρὰ και εὐκολὰ κινήματα, δι' αὐτὸ ἐταξείδευσεν πολὺ και ἐκινήσασιν εἰς διάφορους χώρους.

Τὸ θάρρος τῆς και ἡ γενναϊότης τῆς ἐπέστησαν ἐπίσης εἰς τὴν Εὐεργετικὴν ἀγορὰν τῆς 4 Μαρτίου τοῦ 1897, ὅπου παρευρίσκατο μαζὴ μετ' ἄλλας ἐβδομήκοντα πωλητριάς. Τὴν εὐεργετικὴν ἐκείνην ἡμέραν, ὅταν αἱ πρῶται φλόγες ἐπέστησαν και ὄλον τὸ πλῆθος ἔτρεχε πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐξόδου μετ' ὄλην τὴν ἀπελπισίαν, ἡ κυρία δὲ Savigny μετ' ἐπιβλητικὴν ψυχραιμίαν διέταξε και ἠνοιξεν τὸ παράθυρον τὸ ὁποῖον εὐρίσκατο ὀπισθεν τοῦ ταμείου και ἀπ' ἐκεῖ κατωρῶσε νὰ συγκοινωνήσῃ μετ' τὸ παρακείμενον σπῆτι και νὰ κάμῃ νέαν ἐξόδον, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐσώθησαν τόσκι ἀνθρώποι.

Αὐτὴ ἠρωϊκῶς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κιομένην αἴθουσαν και δὲν ἐφυγε ἀπὸ ἐκεῖ πρὸς ἀποῦ ἐβασε τὴν ἀνεψιὴν τῆς και τὴν φίλην τῆς Mrs Gilman. Ἐκκυσε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖρας ἀρκετὰ και ἡ ὑπομονὴ τῆς ὑπῆρξε παραδειγματικὴ εἰς τοὺς φοβεροὺς πόνους οὗς ὑπέστη.

Κυνηγία, ταξείδια, πικροὶ κίνδυνοι, θρίαμβος, ὄλα αὐτὰ εἶναι δευτερεύοντα ἢ μεγαλειτέρη τῆς ἐνσχόλησιν εἶναι μία μεγάλη ἐπιχείρησις, ἀπὸλα εἶναι ἐπίσης μία μεγάλη ἀγαθοεργία. Ἐχει εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ ὄρους Lachans, τὸ κτήμα τοῦ Joillans. Τὸ κτήμα αὐτὸ ὅπως τὰ περισσότερα τῆς θέσεως αὐτῆς ἦτο φυτευμένον μετ' ἐλκίας. Πρὸ εἰκοσεντίας τὰ ἐλαιόδενδρα ἀρρώστησαν, και ὁ τόπος, τοῦ ὁποίου ἦσαν ὁ μόνος πλοῦτος, ἤρχισε νὰ καταστρέφεται.

Τότε κατὰ τὸ ἔτος 1883 ἡ κυρία δὲ Savigny ἔκαμε τὴν μεγάλην ἀπόφασιν νὰ ξεριζώσῃ τὰ ἐλαιόδενδρα και νὰ τ' ἀντικαταστήσῃ μετ' ἀγρούς ἀπὸ ἀνθη, διὰ νὰ κάμῃ ἀρώματα. Αὐτὸ δὲν ἦτο πράγμα εὐκόλον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὅπου δὲν ἐκαλλιέργουν τὰ ἀνθη ἐκτὸς εἰς τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας. Ἐπειτα αἱ ἐλκίαι ζοῦν εἰς τὰ πλάγια τοῦ βουνοῦ χωρὶς μεγάλην καλλιέργειαν, ἐνῶ τὰ ἀνθη ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ καλὴν γῆν.

Ἐσκαψαν λοιπὸν τὸ ἔδαφος 1 μετρ. 20, ἐβγαλαν ὄλας τὰς πέτρες, ἐκμαζαν τερκτες πρὸς τὸ μεσημβρινὸν μέρος, τὰς ἐγένισαν μετ' καλὴν ποιότητα χῶματο, και διὰ νὰ ποτίζον τὸ ἔδαφος ἔφεραν τὰ νερά ἐνὸς ποταμοῦ, ὅπου εὐρίσκατο ἐκεῖ πηλοῖον. Ὅλας αὐτὰς τὰς ἐργασίας διηύθυνεν αὐτοπροσώπως ἡ κυρία δὲ Savigny. Ἐπειτα ἐζήτησε ποῖα εἶναι τὰ καλλίτερα λιπάσματα τῆς γῆς, τὰ χημικὰ ἢ τὰ και ζωικὰ ἐν γένει ἐφρόντισε δι' ὄλας τὰς λεπτομερείας. Ἡ νέα αὐτὴ γυνὴ ἡ ὁποία ἀγαποῦσε τὸν κόσμον και ἠγαπάτο και ἀπὸ αὐτόν, ἐσηκῶνετο πολὺ πρῶτ' διὰ νὰ διδῆ τὸ παράδειγμα και ἐργάζετο περισσότερον ἀπὸ ὄλους. Οἱ κόποι τῆς ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχῆς και τὸ Neissou ἔγινεν ἓνα μεγάλο ἀνθισμένο περιβόλι.

Τρία ἔτη ἐπώλωσε τὸ ἀνθη τῆς ἡ κόμισσα δὲ Savigny εἰς ἓνα ἐργοστάσιον ἀρωμάτων. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ ποταμὸς τῆς ἰδίης τὴν κινήτηριον δυνάμιν, ἀπερῆσε νὰ ἰδρῶσῃ ἰδικὸν τῆς και νὰ κατασκευάζῃ ἐκεῖ τὰ ἀρώματα. Και τὸ νέον ἐργοστάσιον ἔγινεν αἰτία νέου πλοῦτου εἰς τὸν τόπον.

Οἱ γωρικοὶ ἠκολούθησαν τὸ παράδειγμα τῆς κόμισσας και ἀντικατέστησαν τὰ ἐλαιόδενδρα τὰ ὁποία δὲν τοῦς ἐδίδαν πλέον καρπὸν μετ' ἀνθη τὰ ὁποία ἐπώλωσαν εἰς τὸ ἐργοστάσιον. Αἱ γυναῖκες τῶν ἐβρὸν ἐπίσης ἐργασίαν διότι ἀλλὰ ἀσχολοῦνται εἰς τὸ νὰ συναζοῦν τὰ ἀνθη εἰς τοὺς ἀγρούς και ἀλλὰ εἰς αὐτὸ τὸ ἐργοστάσιον ὑπὸ τὴν ὄδηγιαν δύο ὑποδιευθυντῶν.

Ἐργάζονται ὄλον τὸ ἔτος εἰς τὰ ἀνθη τῆς κάθε ἐποχῆς. Εἰς τὸ Seillans καλλιέργουν ἰδίως γιουσεμὴ τὰ ὁποία ἀνθῶν ἀπὸ τὸν Ἰούλιον ἔως τὸν Σεπτέμβριον και εἶναι ἀφθονα. Μετὰ τὰ γιουσεμὴ ἐρχονται οἱ ὀκκίνοι, ἔπειτα κατὰ τὸν Ἰανουάριον οἱ μενεξέδες, τὸν Φεβρουάριον οἱ ἀνθη τῶν Μάιον τὰ τρικντάφυλλα και λοιπὰ ἀνοιχτάτικα ἀνθη.

Τὸ ἐργοστάσιον αὐτὸ κτισμένον εἰς τὸ μέσον τῶν ἀνθῶν βεβαίως δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ εὐδοκίμησῃ, διότι εἶναι εἶδη τινὰ τὰ ὁποία χάνουν πολὺ ἀπὸ τὸ ἀρωματῶν ὅταν τὰ μεταφέρουν.

Ἄλλ' ἡ πρῶτιστη αἰτία τῆς εὐδοκίμησεως ἦτο αὐτὴ ἡ κυρία δὲ Savigny, ἡ ὁποία κατὰ τὴν διαμονὴν τῆς εἰς Seillans σηκῶνεται εἰς τὰς τέσσαρας τὸ πρῶτ' και ἀποῦ ἐπισκεφθῆ τοὺς χωρικοὺς οἱ ὁποῖοι συναζοῦν τὰ ἀνθη, ἐπιστρέφει ἐπισκέπτεται τὸ ἐργοστάσιον και τέλος μεταβαίνει εἰς τὸ γκαρτεν. Ἐκεῖ βλέπει ὄλην τὴν ἀλληλογραφίαν και τοὺς λογαριασμούς. Ἐχει ἓνα ἀρχικηπουρὸν και ἓνα διευθυντὴν τοῦ ἐργοστασίου, ἀλλ' ἐπιβλέπει και ἐξετάζει ὄλα. Τίποτε δὲν γίνεται χωρὶς τὴν διαταγὴν τῆς και χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν τῆς.

Ἐπίσης ἀσχολεῖται διὰ τὴν πώλησιν τῶν ἀρωμάτων τοῦ ἐργοστασίου τῆς. Τὸ ἐργοστάσιον ἔχει ἀνταποκριτὴν εἰς Παρισίους, ἀλλ' ἡ κυρία δὲ Savigny ἐπεσκέφθη μόνη τῆς τοὺς πωλητὰς. Τὴν ἐδέχθησαν κατ' ἀρχὰς μετ' εὐγενῆ διαταγῶν, διότι ἐνόμιζον τὸ ἔργον τῆς ἐφήμερον φαντασίαν. Τοὺς παρεκάλεσε νὰ ἐξετάσουν τὰ δείγματα τῆς και τὸ προσεχὲς ἔτος εἶχε μεγάλην πελατείαν.

Σήμερον τὰ ἀρώματα τοῦ Neissou ἔχουν λάθει διπλώματα, μετάλλικα εἰς διάφορους διζωνισμούς και εἰς Παγκοσμίους Ἐκθέσεις. Κατὰ τὸ 1900 ἐνῶ αἱ ἀμοιβαὶ και οἱ ἐπίσημοι ἔπαινοι ἐγένοντο διὰ τὸ τεχνικὸν μέρος τοῦ ἐργοστασίου, ὁ θαυμασμὸς τοῦ ἐπισκέπτου ἦτο διὰ τὸ γούστο μετ' ὁποῖον εἶχαν στολιθῆ αἱ πρῶτηκαὶ του. Ἐκεῖ ἐρχίνετο ὄλη ἡ γυναικεία καλλιαισθησία ἡ ὁποία εἶχε ἀναμίξει ὄλα τὰ ζωντανὰ φυτὰ μετ' τὰ φιαλίδια τὰ περιέγοντα τὴν ψυχὴν των.

Ἡ κυρία δὲ Savigny ἔλαβε χρυσοῦν μετάλλιον τὸ 1897 διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν γιουσεμῶν και τῶν διαφόρων ἀλλων ἀνθῶν εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ Var. Τὸ βραβεῖον τοῦ ὑπουργείου τῆς Γεωργίας, συνοδευόμενον μετ' ἐν ἀντικείμενον τέχνης δια τὴν λαμπρὰν καλλιέργειαν και τὴν μεταβολὴν τοῦ ἔδαφους—και τέλος τὴν ταινίαν τῆς «γεωργικῆς ἀξίας» (Merite agricole)

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν).

Εἰρήνη Νικολαΐδου

ΧΩΡΙΣ ΦΙΛΟΥΣ

Ὁ μὴ ἔχων φίλους εἶναι δυστυχῆς. Εἶναι καταδικασμένος εἰς ἰσοδία δεσμὰ μετ' ἀπομονωτικὴν φυλάκισιν.

Εἶναι τὸ πλέον μεμονωμένον πλάσμα ἐπὶ τῆς γῆς. Αἱ διασκεδάσεις αὐτοῦ εἶναι μόνον ἡ ὄχρα σκία τῆς διασκεδάσεως, διότι ἄλλοι δὲν δύνανται νὰ συμμετάσχωσιν αὐτῶν. Αἱ λύπαι αὐτοῦ ζωγραφίζονται μετ' τὰ μελανώτερα χρώματα διότι δὲν γνωρίζει κανένα ὄσκι θὰ ἐλαφρύνῃ τὸ φορτίον του. Δυστυχῶς ὑπάρχουν πολλοὶ τοιοῦτοι. Ἐπάρχουν ἀνδρες και γυναῖκες οἵτινες περικυκλοῦνται ἀπὸ πολλοὺς γνωρίμους οἵτινες οἱ οὖν, μετὰ τὰς γυμνάσεις εἰς τοὺς ὁποίους τὸ πρῶτον ταχυδρομεῖον φέρει παλλὰς προσκλήσεις οἵτινες χωρετοῦν πολλοὺς καθ' ὄδον, ἐν τούτοις δὲν ἔχουν κανένα φίλον.

Πιθανὸν νὰ μὴν ἦναι ἐντελῶς ἰδικόντων τὸ σπλάγμα. Μερικοὶ δὲν ἔχουν φίλους ἐνεκ τῆς μετριοφροσύνης, προσερχομένης ἐκ νευρικῆς ἰδιοσυγκρασίας και ἀητητῆτος ἐντροπῆς. Ἐνδομύχως ἀγαποῦν ζητοῦν συμπάθειαν και εἶναι πρόθυμοι νὰ ἀνταποδώσουν αὐτὴν, ἀλλοὶ ὅμως νομίζουσιν αὐτοὺς ψυχροὺς, ὑπερηφάνους, ἐγωιστὰς ἐνῶ ἐκείνοι καταρῶνται ἐκ τούτων διὰ τὴν δειλιανταύτην ἣτις ἐμποδίζει τὴν θερμὴν λέξιν τὴν ἐγκάρδιον προσφορὰν τὴν ὁποίαν ἐπιθυμοῦν νὰ ἐκφράσουν.

Διακεκριμένως συγγραφεὺς δὲν εἶχε φίλιαν οὕτω και μετ' τοὺς υἱοὺς του. Ἠγάπα αὐτοὺς μετ' ὑπερβολικὴν πατρικὴν ἀφοσίωσιν, ἀλλὰ τὸσον ἠνοχλετο μετ' εἶδος συστολῆς ὅστω δὲν ἠδύνατο νὰ φέρῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εἰς ἐπαφήμετὰ τῆς ἰδικῆς των.

Ἐπάρχουν ἄλλοι ἔχοντες ἐμφυτον, ἡ ἀνέπτυξαν ἐν ἀγνοίᾳ των ὡς δευτέραν τινὰ φύσιν, τὸ πνεῦμα τοῦ κεννισμοῦ. Τὸ γούμισμα αὐτῶν εἶναι χειρότερον τοῦ θαλάσσιου τῶν ἀλλ' ὁ πάντοτε γαυγίζων κύων ἔχει κακὴν φήμην. Δὲν εἶναι ἱκανοὶ ν' ἀντικρούτουν τὴν δηκτικὴν ἐκείνην λάμψιν τῆς εὐφύιας, ἣτις φωτίζει τὰ ἐλαττώματα τοῦ φίλου, ἡ ἐκείνον τὸν ὁποῖον ὀνομάζουν φίλον. Ποτὲ δὲν σταματοῦν τὴν διάθεσιν ἐκείνην τῆς ψυχῆς, ἣτις καταστρέφει πᾶσαν φιλίαν, διότι δὲν περιέχει ἄλλο τι παρὰ σαρκασμόν. Και ὁ σαρκασμὸς δὲν ἀφρεῖ εἰς τίποτε. Ἐκπλήττονται μετ' τὴν μόνωσιν αὐτῶν ἐν τῷ μικρῷ αὐτῶν κόσμῳ. Ἐνώπιον τῆς ἔδρας τοῦ δικαστηρίου τῆς συνειδήσεως αὐτῶν ἀντιμετῶν ἐκ τούτων διὰ τὰς καλὰς πράξεις των. Ἡ χεῖρ των πολλὰς εἶναι ἐτοίμη νὰ βοηθήσῃ πτωχόν τινὰ καθ' ὄδον, και ἐν τούτοις δὲν δύνανται ν' ἀποκρύψωσιν τὴν ἀλήθειαν, ὅτι οὐδεμία ζωσα ψυχὴ τοὺς ὀνομάζει φίλους καθ' ὄλον τὸ βέθος και τὸ πλάτος τῆς σημασίας τῆς λέξεως.

Ἄλλὰ τί εἶναι φίλος; Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δυνάμεθα νὰ καταφύγωμεν ἐν τῇ ὄρᾳ ἐκείνη καθ' ἣν τὰ μελανὰ σύννεφα τοῦ βίου μας ἐπισκιάζουσιν, και ρίπτουν τὴν ψυχὴν μας εἰς τὴν θλίψιν τῆς μούρης ἀπελπισίας. Ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἔχομεν μυστικὰ, εἰς τὸν ὁποῖον δυνάμεθα νὰ διηγηθῶμεν τὸ αἶσχος και τὴν ἀμπερτίαν ἡμῶν χωρὶς νὰ χλευασθῶμεν εἰς τὸν ὁποῖον δυνάμεθα ν' ἀνοίξωμεν ἐλευθέρως τὴν διώρυγα τῆς καρδίης ἡμῶν ἐκεῖνος ὅστις εἶναι κάτοχος τοῦ ἀντικλειδίου τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου ναοῦ, ἐνθ' ὃ ὄλος δὲν δύνανται νὰ εἰσδύσῃ ἐκεῖνος ὅστις ἐν τῇ δυστυχίᾳ ἡμῶν

προθύμως έκφέρει συμπαθητικήν τινα λέξιν· εκείνος δ' οστις μετά καιρόν θά ζητήσει παρ' ημών βοήθειαν άνευ ουδεμιάς επίφορτικής υποχρέωσης· εκείνος δ' οστις δεικνύει τὰ σφάλματα ημών χωρίς να προσβάλλη, και δ' οστις συμμερίζεται την ευχαρίστησιν μας και την λύπην μας· Εκείνος δ' οστις διατηρεί άγνήν την ενθύμιον των όρων της συντροφιάς και της ανταλλαγής των λέξεων.

Εκείνος, δ' οστις όταν αποθάνωμεν θά αισθάνεται ότι κάτι τι εκ της ζωής του έχασθη, και τέλος εκείνος δ' οστις, κατά την διάρκειαν των σιωπηλών όρων, δε καταδιβάζονται τὰ παραπετάσματα, και η λάμπα ανάπτεται και τή φως είναι άμυδρόν, θά ενθυμηθί τον άνδρα ή την γυναίκα, εις τον όποιον ή την όποιαν έδωκε το ευχάριστον όνομα του φίλου. Παρατηρήθη πολλάκις ότι οι κάλλιστοι άνθρωποι συνήθως αντίθετοι κατά την ιδιοσυγκρασίαν και δια τουτο ή φιλία εινε τόσοσιν πολύτιμος εις τον σχηματισμόν του χαρακτήρος.

Εις το διάστημα των μακρινών περιπάτων με φίλον μας και των έσπερινών εκείνων όρων, δε ή συνομιλία ρέει άνεμπόδιστως και άνεπιφυλάκτως, γίνεται μία ανταλλαγή των ιδεών, ήτις ενισχύει τον νούν, δίδει άρχάς βασίμους, μετριάζει τὰς προλήψεις προμηθεύει νέα θέματα σκέψεως, και εκμηδενίζει τον έγωισμόν, δ' οστις άνευ της παρελάσεως της φιλίας, δέν δύναται να ήναι παρὰ ή τιμωρία της μεμονωμένης σκέψεως.

Οι έσωτερικοί δεσμοί

Ευτυχής εκείνος δ' οστις δέν έχει ένν φίλον αλλά πολλούς, διότι τότε τὰ προνόμια ταύτα πολλαπλασιάζονται. Είνε εξαίρετον πρᾶγμα να έρχεται τις εις συνάρεσιν με πολλά πνεύματα, και να έχη δεσμόν συμπαθείας με πολλὰς καρδιάς. Υπάρχουν άνθρωποι, οίτινες εινε προικισμένοι με το προτέρημα της φιλίας, άκόμη και με εκείνους με τους όποιους σπανίως συναντώνται. Πράγματι, δεκα λεπτά συνομιλίας άρκούν όπως τινές εκ των ανθρώπων γίνουσι επίσημοι φίλοι.

Το μυστικόν των εινε η ειλικρίνεια. Αυτή εινε η λυδία λίθος της φιλίας. Η εκ της καρδιάς έκπροσμένη λέξις διευθύνεται κατ' ευθείαν εις την καρδίαν του άκροατού. Και αν άκόμη αυτη εινε δυσάρεστος, αληθής, ένν δέν ελέχθη με καλίαν, την δέχεται τις ευχρίτως, ένεκεν της ειλικρίνειας αυτης. Άνευ αυτης ουδεμία φιλις αξίξ του ίδιόματου δύναται να ύπόξη. Είνε δυνατόν να φηκεχθη τις δύο γυναίκας των όποιων η καθημερινή συνομιλία να ήνε πλήρης έτικέτας άνουσίου, αιτινες ευχριστούντοι εις τὰς έπιπολαιάς εκείνας φράσεις αιτινες άμύζουν μόνον εις τὰς τυχαίας γνωριμίαις, ένν όπισθεν των λέξεών των, οι αληθείς άνθρωποι κρύπτονται, ως όπισθεν προσωπίδος.

Ουδεμία φιλις ήρχισε και έστερεώθη με άνειλικρινή και άνελευθερον συνομιλίαν.

Η μεταδοτική αυτη άσθένεια εινα η καταστροφή πολλών σήμερον.

Φοβούνται να άρήσουν να φωνή ο φυσικός άνθρωπος. Η επίβουρα των εινα πως να κρυφούν καλήν έντύπωσιν εις τους γνωρίμους των, και πών να λάβουν πίστωσιν δια κάλ-

λίτερον χαρακτήρα από εκείνον, τον όποιον πραγματικώς κατέχουν.

Η ασθένεια αυτη εινα η κυρίως νεκρική παγίς της γνησίας φιλίας. Δυνατόν τις να έχη πολλά ελαττώματα — τις δέν έχει ;— άκόμη δύναται να έχη και κακίας τινάς εις τὰς όποιας έν τῃ άδυναμίᾳ της θνητής σαρκός ένδεχόμενον να ένδίδη μεθ' όλας τὰς ματαίαις προσπάθειαις και του πικρού καρπού της μετανοίας· άλλ' ένν δέν ψεύδεται περι τούτων, ένν δέν υπερηφανεύεται ως λίαν ήθικόν πρόσωπον, «sans fraude et sans reproche» εινα πιθανόν να όνομάξη πολλούς φίλους ιδικούς του, οίτινες συγχωρούν τὰς άδυναμίας του, διότι γνωρίζουν τὰς ιδιόκτας των.

Γυναίκες φίλαι

Εκαστος άνθρ. πρέπει να καλλιεργή την φίλιαν της γυναικός. Ευφυής και άνεπτυγμένη γυνή αναδεικνύει πολλάς ιδιότητας έν τῷ άνδρί, αιτινες άλλώς θά εύρίσκοντο εις νεαρήν. Η άυστηρότης της σκέψεως και το διδακτικόν της όμιλίας του πα ουν ενώπιον αυτης. Διδάσκεται εξ αυτης ήπποτισμόν τινα και λαμβάνει τρυφερότητα ήτις εξαλείφει την τραχύτητα του χαρακτήρος του. Αι γυναίκες έπίσης έκτείνουν την σφαιραν της σκέψεως του άνδρος, δ' οστις τείνει εις ειδικότηας, άρωτιωμένους εις τον ιδικόν του κλάδον της μελέτης ή της έργασίας.

Αι γυναίκες λαμβάνουν ένδιαφέρον δια χιλιάδας μικρών πραγμάτων του κόσμου, ετινα δέν δύναται να παραμεληθούν.

Εκτείνουν την συμπάθειαν του άνδρος, μορμώνουν αυτό με το φως και την σκιαν των συγκινήσεων, έμποδίζουν τον έγωισμόν του, ελβάλλουν εξ αυτου την ευτυχην εκείνην ιδιότητα της ψυχικής διζθέσεως, ήτις δίδει ευτυχίαν και χαράν.

Πρό καταβολής κόσμου συζητείται ένν ο άνθρ δύναται να διάκηται φιλικώς προς γυναίκα άνευ πάθους έρωτικού. Άλλ' εινα καιρός να πχύη η άμφιβολία, διότι έν ταίς ήμέραις ταύταις της φιλικής γνωριμίας μεταξύ των γενών, άνθρ τις έγγυμος ή άγγυμος ένδεχόμενον να έχη πλήθος γυναικών φίλων και να μη αισθάνεται προς αυτὰς τίποτε περισοτέρον παρὰ τρυφεράν φιλίαν, έν και συγκερασμένη με τέν τρυφερόν έκείνον ήπποτισμόν, έν οι τίμιοι άνδρες αισθάνονται προς τὰς καλὰς γυναίκας.

Η μόρφωσις της φιλίας.

Υπάχει ως ειπών, η εκ της φιλίας μόρφωσις, ως και η εκ των βιβλίων, διότι εις τὰς φιλικὰς συνομιλίας πάσα γνώσις του ανθρώπου ανακρίνεται όλίγον κατ' όλίγον, κοσμινοσθεισχ εις το κόσκινον της φιλικής κριτικής και της φιλικής συζητήσεως.

Αι γνώμαι αυται ρίπτουν νέον φως επί παλαιών συτημάτων, αι πέτραι αυται αποκαλύπτουν προβλήματα του βίου και της σκέψεως, βιβλία εκ των όποιων διδάσκεται τις μεγάλας τινας αληθείας· έδίδαξε αυτόν μαθήματα έντελώς διαφορετικού είδους· πιθανόν να μην εινε σύμφωνος με κανένα δι' ολονδήποτε θέμα, και αυτη η διαφορά της τιμίας γνώμης μετριάζει την ύπεροψίαν αυτου, ενώπιον του μεγάλου μυτηρίου της αληθείας, ήν ουδεις δύναται να επη-

τοληρώς ότι γνωρίζει άλανθάζτως. Έκτός άλλων η φιλις εκβάλλει την βυχήν εκ της μοναξιάς εκείνης ήτις παρουσιάζομένη μεθ' όλης της έντάσεως αυτης προξενει τον φόβον, την τρέλλαν και την αυτοκτονίαν.

Μαίρη Αναϊρούση.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Άλλ' η Έμμα ειχε σταματήσει δια καλά. Υστερική, νεροπαθής, συνειθισμένη εις μίαν ζωην έντελώς μηχανικήν, έντελώς τυπικήν, στερουμένη μεγάλων συγκινήσεων, τόσοσιν ειχε ζήσει διαφορετικά, έν τῷ μέσω της οικογενείας του άνεψιού της, τόσοσιν τὰς τελευταίαις εκείνας ήμέρας ειχε προπαθήσει να μην ύπολειφθη ουτε της... Άννας, και να κερδίση, την εκτίμησιν του κ. Δούαλ, τόσοσιν ιδίως ύπερτάτην συγκινήσιν ειχεν αισθανθη το βράδυ εκείνο, ώστε δια μίαν κατελήθη από έν είδος νευρικής άκνησίας η όποιαν την ήμποδίζε να προχωρήση.

Μα προσπαθήσετε, της έλεγεν ο ιατρός. Σκερθητε ότι οι άλλοι έπροχώρησαν τόσοσιν και ότι ένν εξακολουθήσετε ετσοι, θα μείνωμεν εδώ εως αύριον και η θεσις σας δέν θα εινα ευχάριστος.

Η δυστυχής Έμμα προσεπάθει, αλλά τίποτε. Άφήσατέ με εδώ και τρέξατε να ειδοποιήτε τον Νίκον. Ίσως σταματήσουν κανέν από τὰ άλογα...

Άλλά δέν ήμπορώ να σας αφήσω μόνην. Εκείνο, ουτε φαίνονται καν. Και έπειτα με το σκοτός αυτό που να τους εύρω μέσα εις τόσοσιν κόσμον...

Μίαν συνοδείαν από χωρικούς, με φορτωμένα διαφόρους άποσκευάς εις δύο τρία γαϊδουράκια έπενουσε την στιγμήν εκείνην απ' έμπρός των.

Ό,τι θέλεις δια να αφήσης την κυρίαν να καταβαλικίψη, ειπεν ο ιατρός. Είναί πλουσία και θα κερδίσης πολλά, ειπε πλησιάζων τον χωρικόν.

Έχω το νοικοκυριό μου επάνω, απήνητησεν ο μεσηλιξ άνθρως, ο όποιος εκαινε μέσα του λογαριασμόν τί περίπου να εστοίχιζε το νοικοκυριό του, το όποιον σνίστατο από ένα σακκι άτπρόρουχα και φορέματα μαζή, ένα άλλο σακκι άλευρι κριθινου, τὰ όποια ήταν από το έν και από το άλλο μέρος του σαμαριού κρεμασμένα. Άλλ' επειδή το άλευρι ήτο βαρύτερον, ειχαν προστεθη και όλα τὰ χιράμια και ένα παλιό πάλωμα από το μέρος των ρούχων.

Και αν τι κοστίζει το νοικοκυριό σου, ήρώτησεν ο ιατρός, ο όποιος και αν επήκειτο να πληρώση αυτός, πάλιν θα εδιδεν, τι και αν ειχε, δια να απαλλαγη από την ανιαράν θέσιν, εις την όποιαν εύρίσκετο. Αισιόν λεγε.

Ο χωρικός εσταμάτησε, εφάνη σκεπτόμενος και επί τέλους με ένα σεναχμιόν στενοχωρίας απήνητησε:

Νά! ξέρω κι' εγώ. Και χίλιες και δυό χιλιάδες δραχμές να μου δώσουν, δέν εινα αρκετά.

Ρίξε κάτω τὰ σακκια γλήγωρα και βάλε επάνω την γυναίκα. ειπεν ο ιατρός, ο όποιος ήρχισε μόνος του να λύη τὰ σχοινιά του σακκιού με το άλευρι.

Ο χωρικός έσκέπτετο ένν έβλε το σακκι το άλευρι πως να κάμη ετσοτε και χρέματα να πάρη κολλά και να μη χάτη

τα ρούχα του. Ταχός άνοίξε το σακκι με τὰ ρούχα έβγαλε τὰ μισά τὰ εκαινε ένα δέμα εις ένα χιράμι τὰ έφάρτωσεν από το μέρος που ήτο το σακκι με το άλευρι απλωσεν άστερα εις το μέσον του σαμαριού το παληοπάπλωμα και επάνω τὰ χιράμια και ένθουσιασμένος με το κατόρθωμα του έγύρισε το σχοινί το εδίπλωσεν εις θηλιάν πασα την κοιλιάν του ζώου επέρασε το χέρι του εις την θηλιάν δια να την κρατήση άνοικτην και ως άλλος ήπποτης έχαμήλωσε τον ώμον έγονάτισε σχεδόν και προτεινων το γόνυ του εις βάθρον ειπεν εις την Έμμα. Ωρίστε κοκκώνα. Πάτα καλά εις το γόνατό μου πέρασε το άλλο σου πόδι εις την σκάλα και πήδα επάνω. Το ζώο εινε ήσυχο και σου έστρωσα εκει... Πραγματικώς πολύ εύκολα η Έμμα επήδησεν εις το ζώον και ο ιατρός άναπνέων ελεύθερα ήρχισε να τρέχη παρὰ το πλευρόν της ακολουθούμενος από τον άγωγιάτην ο όποιος έφιλοδώρουσεν από καιρού εις καιρόν με μαστηγώσεις επανειλημμένας το δυστυχές τετραπόδον.

Όταν η Έμμα έφθικε με το μικρόν υποζυγιόν της την άρεκα άπομακρυνθείσαν συνοδείαν και των ιδικων της και των άλλων φυγάδων, ουτοι εύρίσκοντο πλέον εις το μικρόν χωριόν Δένδρα.

Εκει ειχαν σταματήσει και τὰ μεταφέροντα τους τραυματίκας φριετα, ένωθέντα με τὰ στρατιωτικά, τὰ όποια κατ' ευθείαν από τὰ σημεία της μάχης, διηυθύνοντα εις την Λάρισσιν, χωρίς να περάσουν από τον Τύρνζον.

Η Άννα κατελήθη από νευρικόν γέλωτα, όταν ειδε την Έμμα να πλησιάζη επάνω εις το γαϊδουράκι της. Ο Νίκος εύρισκεν ότι τὰ γέλωτα εις την στιγμήν αυτην ήσαν άναρμόστα και αν και θα ήθελε να κάμη την πρακτήρησιν του αυτην με γλυκύτητα, όμως δύσθυμος, στενοχωρημένος και νευρικός ως ήτο, ώμίλησεν άπτομωσικαί το πρόσωπόν του έγινε κατακόκκινον από θυμόν, τον όποιον κκώς συνεκράτει.

Η Άννα δυσηρεστήθη όχι δια τον θυμόν, δσον δια το αισθημα, το όποιον τον ειχεν υπαγορεύσει. Ημπορούσε άρα να υποθέτη ο Νίκος, ότι και αυτη δέν έλπευετο δια την κατάστασιν αυτην, ότι δέν εθλίβετο να βλέπη τον στρατόν της πατρίδος της να αποσύρεται της μάχης, χωρίς κατά το φαινόμενον, τουλάχιστον, να υπάρχη κανεις λόγος, δικαιολογών την φυγήν αυτην. Ημπορούσε να υποθέση ότι ήτο τόσοσιν άναίσθητος, ότι ήτο δυνατόν να γελά, διότι ήτο εύθυμος και ευχριστημένη.

Η Έμμα εξεπέλιυσε γρήγορα φοβουμένη μη την αντιληφθη ο κ. Δούαλ, μη η ήλαρότης της Άννας μεταδοθη και εις τους άλλους από τους ιδικούς των, μη θεωρηθη γελοία και χάση εις την εκτίμησιν του κ. Δούαλ, τι ειχε κερδίση εως την στιγμήν αυτην. Ξεύρεις, ειπεν ως θέλουσα να δικαιολογηθη: μου ήτο άδύνατον να προχωρήσω. Όχι βέβαια από δειλίαν, άλλ' ουτε από φόβον. Ίσως από συνκίνησιν δια την δυσάρεστον θέσιν εις την όποιαν, χωρίς κανεις μας να το περιμένη εύρέθημεν έξαφνα.

Είναί έν είδος αντιδραστικής τηλεπαθείας, τι σας συμβαίνει, ειπεν ο ιατρός μισοειρωνικώς. Επειδή εβλέπετε τώσιν ώραν δλους να φεύγουν και δλους να τρέχουν, σείς επταματήσατε.

Ο Νίκος έγινε νευρικότερος, όσον ή όμιλία έξηκολούθη να στρέφεται εις τό ζήτημα τής φυγής.

Μά τέλος πάντων, είπε δέν είμεθα ήμετε άρμόδιοι να κρίνωμεν τās μετακινήσεις τών στρατευμάτων. Δέν έπεται διότι άναγκάζονται να διατάξουν μίαν ύποχώρησιν, ότι και έδειλίασαν ή ότι φεύγουν έντρομοι πρό του έχθρου. Είναι γνωστόν άλλως ότι ή όροθετική γραμμή υπό πολεμικήν έποψιν έχει διά μέν τούς Τούρκους έπικαιρότητα και άσφαλέστατα σημεία, διά δέ τούς ίδιούς μας πών άλλο ή προστατευτικά. Και ως να ήθελε να πείση όλους περί του άληθοϋς του ίσχυρισμού του, ήρχισε να εκθέτη την τοπογραφικήν των διαφόρων σταθμών των συνόρων και τό εύάλωτοναυτών. Είχεύρετε, είπαν, ότι ένή έκείνοι είναι άγυρωμένοι... λάφων, ήμετε είμεθε εκταθειμένοι εις την πεδιάδα, έντελής εις την διάθεσίν των.

Έφ' όσον ώμίλει ό κύκλος τών άκροκτώντου εύρύνητο. Στρατιώται και αξιωματικοί εκ των ύποχωρούντων, κάτοικοι του Τυρνάβου και των άλλων μεθορίων χωρίων και κωμοπόλεων, γυναίκες και παιδιά όλοι έπλησίαζαν, όλοι ήθελον να άκούσουν να έννοήσουν, να άντιληφθουν περί τίνος έπρόκειτο επί τέλους και διατί έφρουγαν και διατί ύπεχώρουν.

Ο Νίκος ό όποιος είχεν άντιληφθ ή ότι τή λόγια του θα ήσαν ίσως ικανά να άποδώσουν τό άπολεσθέν θάρρος και να επαναφέρουν την φυγαθευθειταν έλπίδα εις όλον αυτόν τόν κόσμον, έξηκολούθησε ζωηρότερα: Μάλιστα, είπαν. Ευρέθη καθ' όλην τή διάρκειαν τής μάχης εις τό Γριτζόβαλι, οι άνδρες έπολέμησαν ως θηρία, χωρίς να δείξουν καμμίαν δη-

λίαν και καμμίαν άνησυχίαν, ούτε διά τās έδίθας αϊ όποια εκδρόριζαν γύρω των τών θανάτων, ούτε διά τās σφαίρας αι όποια έπιπταν σάν χαλάζι.

Ήμην εκεί, όταν ήλθεν ή διαταγή τής ύποχώρησεως. Ο λοχαγός των άνδρων πλησίον εις τούς όποιους ευρέθη ειχε πληγωθη έπικινδύνως, με διαμπερές τραυμα εις τό στήθος και ό άνθυπολοχαγός άδελφός του έμενεν εκτός μάχης επίσης τραυματισμένος εις τόν δεξιόν βραχίονα. Αί λοιπόν! οι άνδρες εκείνοι με μόνον τόν ύπολοχαγόν των επέκρουσαν λυσσώδως τόν έχθρον επί εξ συνεχεις ώρας Χωρίς ένίσχυσιν, χωρίς έλπίδας επικουρίας, έπέμεναν να εξακολουθήσουν μαχόμενοι και όταν τούς εκαινοποιήθη ή διαταγή τής ύποχωρήσεως. Λοιπόν, κύριοι! εινα δειλοί, είναι φυγοπόλεμοι, είναι ριψάσπιδες οι άνδρες ούτοι;

Και όμως, είπεν ό ίατρός, ό όποιος ένω ώμίλει ό νέος Μερμιδώρ, έφαινετό άπησχαλημένος με κάτι, τό όποιον έμυρίζε άντικρύ εις την πεδιάδα τό όποιον με πολλήν ταχύτητα έπλησίαζε πρός τό μέρος των. Και όμως να τους πώς τρέχουν και πώς όπισθοχωροϋν. Διότι είναι στρατιώται, ώρισμένους είναι στρατιώται όλοι αυτοί. Και κάθε άλλο παρά τακτικά ύποχωροϋν βέβαια! έπρόσθεσεν με την Κεφαλονίτικην προφοράν του και τό κάπως σκαιόν και άποτόμως ειρωνικόν ύφος του.

Ο Νίκος ό όποιος έστράφη πρός τό μέρος, όπου έδείκνυεν ό ίατρός έχασε διά μιζε την σειράν των λόγων του. Διά μίαν στιγμήν είχε πιστεύσει και ό ίδιος, ότι ό θεός του είχε έμπνεύσει την ιδέα να είπη τή λόγια εκείνα, τή όποια ίσως θα ένεθάρρυναν όλους αυτούς τούς τρομαγμένους και άηλιτισμένους ανθρώπους.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΦΩΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

Ήτανε ό σύντροφος των μεγάλων έλπίδων ό φίλος του χρόνου Τά παράθυρα τής κάμαρας του έβλεπαν στό περιβάλλοι του πατρικού σπιτιού του ή κάμαρα ήτανε σχεδόν γεμάτη από ένκ πιάνο με ούρά, τό όποιον μέσα σ' αυτήν την κατοικίαν ένός νέου μονάχου φαίνονταν όχι στη θέσιν του, τάν μία κυρία καλοντυμένη που πήγαινε να κάνη βίβλιτα σε μία καλύθη.

Πάνω σ' όλες τίς καρέκλες ήτανε ριγμένα μουσικά κομμάτια, μ φύλλα σακισμένα ή με σημάδια άπ' άτρο χαρτί.

Κάθε βράδυ πήγαινε και του έκανε συντροφιά, καθόμωνα με την ταμπίδα στό χέρι κοντά στη φωτιή. Εκείνος στό πιάνο του άνάμεσα από δύο κεριά, και άρχιζε να παίζει.

Άκουσα τόν Rubinstin και τόν List μαζί με πολύ κόσμον ή στό θέατρον ή σε άλλα κονσέρτου, δεν θέλω να κάμω σύγκρησι με τό παιδί αυτό των είκοσι χρόνων του εκόσου τό φυσικό τάλαντο ήτανε μεγαλειότερο από την τέχνη. άλλ' είναι αλήθεια πως την μουσική που είμασθε μονάχοι οι δύο μας την αισθανόμωνα πολύ περισσότερο, αυτή μ' έφερνε μακριά με τή φτερά ανοιχτά, στό ταξίδι αυτό του άπειρου, στό όποιο μονάχα αυτή ξέρει να φέρνη.

Περνούσαμε έτσι μία ζωή άληθινή φίλιας, αισθητικής αγάπης ποιήσεως και μουσικής, την όποια καμμία γυναίκα δεν ήρχετο να τεράξη με την παρουσία της. Και έφανταζόμωθε την ιδεώδη αυτήν ζωήν, με τίς άτελείωτες όμιλίες για όλα τή μορφα πράγματα με την άνάπαυσιν τής μουσικής παντοεινή.

Κάθε χρόνο ή έποχή -ωο λουτρών και του κυνηγιού μας χώριζε. Μία μέρα στό τέλος του Αυγούστου έλαβα άπ' αυτόν ένα όύνητομολιράκι στενοχωρημένο γραμματικί παντρεύονταν. Μία μαύρα, ένα θαυμάσιο χαμόγελο, ή ζωηράδα μίξ μελαχροινής τόν είχανε

τραβήξει, σάν φωτεινό σημάδι· μία μάγισσα μου τόν πήρε μονάχα με τή μάτια της.

• Παρηγορήσου όμως, είλεγε τό γράμμα, δέν σ' άφίνω όλους διόλου και τίποτα δέν θ' αλλάξει στην ζωή μας. Τό σπύρι μου θα είναι πάντα τό δικό σου, τό μεγάλο πιάνο θ' εξακολουθή να μās μιλή κάθε βριδύ. και δέν θα χάσης αν άλλίξής πιανίστρια· Η Σόνια μου είναι τόσο καλή μουσικός. Την περίμωνα αυτή την κλεφτρα του φίλου μου με μεγάλη άνυπομονησία. Και ή θέα της δέν με πολυεγαρίστησε. Είχε γεννηθη εις τās χώρας τής Βαλτικής και είχε την ασπράδα των κατοίκων του τόπου της, αλλά τή μαύρα μαλλιά της και μάτια της τής έδιδαν μεσημβρινήν θερμότητα. Και μονάχα που έβλεπα εκείνον, τόσο ξανθό, τόσο λεπτό, τόσο διαφανή στό πλάι της τόσο θερμής αυτής όμορφιάς, τόν φανταζόμωνα σάν ένα κερύωχρό που τό λιώνει με φλόγα.

Ήυρα ακόμη πως ή θαυμάσια αυτή Σόνια γελοϋσε πολύ δυνατά και είχε δόντια πολύ μυτερά. Όρες όλάκρες έπαιξε σκάλας στό πιάνο και άλλα γυμνάσματα κουραστικά τή όποια φαίνονταν πως προτιμούσε από τή ησυχία και παθητικά κομμάτια, για να έχη την ευχαρίστησιν να μεταχειρίζεται την δύναμη της και την ένεργητικότητά της. Ήτανε σάν ένα λουτρον θορόβου που έπερνε, ένα λουτρον θερμότητος από τό όποιο έβγαινε ένθουσιασμένη.

... Έπειτα από ένα χρόνο, άφρουν τό Παρίσι για να μην ξαναγυρίσουν, μου έγραψε πως ό άντρας της κρυόλογησε στή κυνηγι, Έβηχε και έπρεπε να περάσουν ένα χειμώνα σε μεσημβρινό μέρος για να γιατρευθ.

Πέρασαν έξη μήνες χωρίς καμμία άλλη είδησιν, έπειτα ήρθε ένα γράμμα με πένθος.

Είχε πεθάνει, με βραδιά στην άκρογιαλιά κυττάζοντας τό ήλιο βασιλευμα.

... Είχε παρακαλέσει στό μέσον τής επικηδείου ακολουθίας τόν όργανο να παίζει τό εφώς του Φεγγαριού του Beethoven. Ήταν

ΤΙ ΦΟΡΟΥΝ ΤΑ ΜΙΚΡΑ

Εις την χλιαράν θερμοκρασίαν του λάμπουτος από φως και καθαρότητα παιδικού δωματίου, τό λευκόν και τριανταφυλένιον εως χόες δεματάκι δέν έχει πλέον ανάγκην από τούς κόλπους τής νταντάς διά να κινήται έδω και εκεί. Τό μωρόν βαδίζει, κινείται, ποχωρεί! Τί συγκίνησις τί χαρά! Η νέα μαμά δέν πιστεύει εις ό,τι βλέπει. Και να μην έχη σκεφθ ήτι τώρα τό μωρό δέν ήμπορει πλέον να φορη τή φορεματάκιε, όπου έφορούσε όταν τό έκρατούσαν εις τή χέρια. Τί λέτε! Τό παιδί έμεγάλωσε. Κοίμα ότι δέν ήμπορει ακόμη να βάλη ένδύματα νέου κυρίου ή κόρης άπωσθήποτε άνεπτυγμένης. Αλλ' άδιάφορον! μήπως και εις τό μικρό αυτό κοριτσάκι δέν ήμπορει ή μαμά να αναπτύξη την καλαισθησίαν της και να συνεχίση εις αυτήν τās ένδυμασίαις τής κοίκαλας, ήν έπεριποιείτο εως χθές.

Αν και ή μικρούλα καθώς τώρα στέκει στερεά εις τή ποδαράκια της δέν είναι πλέον κουκλίτσα. Είναι μικροσκοπική δεσποινίς, ή όποια από τής στιγμής αυτής θα άρχιση να στολίζεται, να ακολουθή τόν συρμόν, ήτοι όπως ύπαινη συρμός διά τās μεγάλας, ύπάρχει και διά τή μικρά.

Και ό συρμός αυτός εξ ίσου ως και των μεγάλων ιδιότροπος, κατήργησεν έφέτος τή ίση φορεματάκι των μικρών, τή τόσοον πρακτικά και εύκολα, και δι' αυτό διατηρούμενα από τās μητέρας διά την καθημερινήν τουλάχιστον χρήσιν του σπιτιού. Τās έρτάς όμως ή μικρούλα θα φορη τό σχημαίζον μέσην φόρεμά της, σουρωτόν από τούς ώμους και κάτω και σουρωμένον όλίγον παρά κάτω από την μέσην, με ζώνην από πλατειάν κορδέλαν, σχηματίζουσιν φριγγον πρός τή όπίσω. Έάν ή μικρούλα έχη ύπερβή τή πέντε έτη, τότε ή ζώνη είναι στενή, πέτσινη, λευκή, ως επί τό πολύ.

ένα κομμάτι που άγαπίσαμε περισσότερο από τή άλλα. Τό είχα εκούσει χιλιάδες φορές στό νυχτέριο μας μέσα στή κίμαρά του. Γό όποια με την συγκίνησιν αυτήν για τή θεύματα τής φύσεως από τή άπαλή κατέχονται εκείνοι που δέν θα τή θαυμάσουνε για πολύ καιρό.

Έκείνο που μ' έκανε να βλέπω τότε, ήτανε ή άνοιχτή θάλασσα χωρίς κανένα πλοίο με ήτυχη βραδεία από κείνας που τή κύματα σιγά σιγά γίνονουν ύμνο στην ήσυχία.

Πάνω στη μεγαλοπρεπή αυτή ήσυχία έπερτε σάν χρυσές άχτίδες τό φως του φεγγαριού. Τότε τή σολιδια του σπιτιού του ήχάνονταν και βρισκόμασθε μακριά σε μία έρημιά πάνω σ' ένα βράχο, άπ' όπου πάνω στη σκοτεινή και ήσυχη θάλασσα τό φως του φεγγαριού φαίνονταν σάν λυμένα χρυσά μαλλιά.

Και τώρα κοντά στην κίμαρα που άναπαύεται σκεπασμένος με τό πένθημο ύφρημα, κατάλαβα πως ήτανε ό άποχαιρετισμός του που μου έστελνε μ' αυτή τή μουσική. Πολύ κοντά μου ήτανε γονατισμένη ή Σόνια, άκίνητη και με τό πρόσωπο σκεπασμένο με τή χέρια της.

Την άκουγε άρτί γε και αυτή τή φωνή του πεθαμένου, ή όποια ήρχονταν πέραν από τόν τάφο; Όλη την ώρα τής κηδείας έμεινε με τό πρόσωπο σκεπασμένο από τή χέρια της και από τό μαύρο κρέπινο βέλλο της.

Έφυγα χωρίς να την άποχαιρετήσω· όταν έβγαίνην από τό νεκροταφείο λειποθύμησε και την πήγαν στην άμυξάν της.

... Έξω καλά πως τό πένθος για τόν άνδρα δν τό φοροϋν ή χήρας περισσότερα από είκοσι τέσσαρες μήνες και πως τή μάλλινα μαύρα φορέματα δν ίνε πίνω σημάδι λύπης, και όμως έπειτα από τέσσαρα χρόνια έμεινα εκκλητικός να βρω αυτήν, τό πσοσμένο βριδύ, σ' ένα χορό με φόρεμα νεοκότε και με τή μάτια λαμπερά, σάν τή πετούδια που είχε στολίζει τή μαλλιά της.

Ήρθε κοντά μου χωρίς καμμία στενοχωρία, σάν να μην ήτανε καμμία διαφορά μεταξύ τής στιγμής που την άφρητα μαυροφορεμέν

Τό φόρεμα στολίζεται κάτω ή με τρεις σειρές κορδέλας ή λοζα με γαζάκια, ή με ένα λοζον φιλμπακάν, βεβαίως διά τή μεγαλούτσικα κοριτσάκια. Ένας ώραιος γαζακς είτε από νταντέλαν Anglaise ή Guirure, είτε από ώραιον κέντημα, έργα των μητρικών χαιρών, ίδού ό,τι δίδει εις την παιδικήν άμφίσειν χάριν και κομψότητα και καλαισθησίαν, έστω και αν τό φόρεμα δέν είναι αξίας, άλλ' ούτε και πολύ φρέσκον.

Χρωματισμοί διά τή φορεματάκια των μικρών ποικίλλουν ως πάντοτε από τό λευκό εως τό κοκκίνου, χωρίς άκριβδς να άπαγορεύονται οι δυνατοί τόνοι, άρκει να πηγαινουν καλά με την χροιάν του προσώπου και με την παιδικήν έν γένει φυσιογνωμίαν.

Τή επανωφοράκια στακτιά ή κόκκινα ή βείγες είναι εύρύχωρα, μακριά όσον και τό φορεματάκι με μίαν τριάνταν άπιση, υπό την όποιαν σχηματίζονται δύο τρείς πλατειές πιτες. και γαζακδες, άλλή ή κουκούλας είναι πρακτικά, διότι με τή μεγάλη ψύχη τό κεφαλάκι σκεπάζεται, προφυλάσσονται λαίμυς και αυτιά χωρίς να κρυώνουν.

Τα κτενίσματα των μικρών μένουν τή ίδιζ. Ένας πλόκαμος χωρισμένος εμπρός και άριστερά και δεμένος με ένα φιογάκι κορδέλας του χρώματος του φορέματος. Αλλά τό κτενίσμα αυτό δέν πηγαινει εις όλα τή προσωπάκια και δι' αυτό εις τή πλέον ιδιότροπα γίνεται τό Aiglon, τό όποιον και πηγαινει πολύ καλά με έν καπελλάκι καστόρι, γυριστόν επάνω πρός τή εμπρός, σχήματος Συρανώ, λευκόν ή κόκκινο, με ένα πτερό, τοποθετημένον υπό τό σήκωμα, πτερόν κουτώ, ή με δύο πομπόν, όμοίου με τό καπέλλο ή άλλου χρώματος.

Και από τή χαριτωμένα κεφαλάκια πηδω εις τή ποδαράκια με τής γυμνές γαμπίτσες, ώ της θέλη ό συρμός. Και διά μέν τή παιδικία που ένυνεθίσαν έτσι από πολύ μικρά

και τής στιγμής που την ξανάβλεπα λάμπουσα και λαμπροστολιμένη.

Μιλήσαμε λίγη ώρα για πολλά άσημαντα πράγματα· μου είπε πως πέρασε δύο χειμώνας στην Ηετρούπολη, άλλ' ότι τώρα πλέον ήρχονταν να μείνη όριστικά στό Παρίσι. Τίποτε για τή περασμένα για κείνον που έγινε αίτια και την γνώρισα.

Ένας ώραιος άντρας ψηλός πολύ φαλακρός, στέκονταν μερικί βήματα πίσω της. Χωρίς στενοχωρία μου τόν παρουσίασε.

— Ο κόμης Verchagine... ό άρραβωνιστικός μου.

Έπιστα πήρε τό μπρίτσο του και άπομακρύνθηκε, πρός τό μέρος μιας μικρής σάλλας. Κατά τό μέσον τής βραδυάς ό νοικοκύρης την παρεκάλεσε να παίζη κάτι στό πιάνο.

— Αλλά δν έξω τίποτα άπ' έξω.

— Όλος ό κόσμος σής παρακαλεί.

— Ας δοϋμε άφου τό θέλετε.

Πέρασε τή σάλλα άνάμεσα από τό γενικό θαυμασμό για τή όμορφιά της, και είπε χωρίς καμμία στενοχωρία.

— Οτι θυμηθώ.

Πλησίασε στό πιάνο για να την παρατηρω.

Από την πρώτηνότα έμεινα εκκλητικός... Ήτανε λοιπόν δυνατόν; Την έβλεπα με τόση έπιμονή όπου αίστινθηκε τό βλέμμα μου κα σήκωσε πρός έμε τή γλαστρά μάτι της.

— Αναγνωρίζετε ύτό;

— Ήνε τό εφώς του Φεγγαριού.

— Ναι, τό εφώς του Φεγγαριού του Beethoven

Ή φωνή της διν έπρεπε, τό παιξιμό της ήτανε όπως πάντοτε... όμοιο, με θαυμάσια ήρθότητι.

Δέν θυμότανε πλέον, δέν διέβλεπε τίποτε στό πρόσωπό μου.

Αλλ' ό άλλος ό σύντροφός της ό ψηλός Σλίβος τό παρατήρητην Και κυττάζοντας με καλά κατά πρόσωπο με μορρατμό ζήλιας, και με γέλιο ειφορούμενο, μου είπε.

— Φαίνεσθε καταγορητευμένος κύριε... Η κόμισσα είναι τόσο καλή ημουσικός

τὸ κρύο δὲν τὰ πειράζει ὡς δὲν τὰ πειράζει καὶ εἰς τὸ πρόσωπον. Ἐξαιρέσειν ἴσως θὰ κάμνη ὁ ἐφετεινὸς χειμῶν, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὴν ἐμπειρίαν του μὲ τὸτον χιόνι καὶ τὸσον δυνατὸν ψυχός, ὥστε ἴσως νὰ ληφθῇ ἀνάγκη ἀπὸ γκιέτες ἢ μάλλινες πλεκτές διὰ τὰ πολὺ μικρὰ ἢ πέτσινες καὶ τσάχινες διὰ τὰ μεγαλύτερα.

Αὐτὰ διὰ τὰ κοριτσάκια, τῶν ὁποίων ὠραιότατα φορέματα, ἐπανωφόρια καὶ καπελλάκια κατασκευάζονται εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν, καθὼς καὶ ἀγοριῶν μέχρι δώδεκα χρόνων.

Φιλόκαλος.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΔΕΩΔΗΣ ΣΥΖΥΓΙΟΣ

Ἴδου μία ἐρώτησις, τὴν ὁποίαν μὰς ὑποβάλλει κυρία, ἔχουσα, ὡς λέγει, κόρην ἐντελῶς ἰδεώδη εἰς ὄραν γάμου. Νέα, ὠραία, πλουσία, ἔξυπνο; καὶ ἀνεπτυγμένη, καλὴ οἰκοκυρὰ μὲ χαρακτήρα καὶ φρόνητιν, ἀξιοῦ, ὡς λέγει ἡ μήτηρ της, νὰ ὑπανδρευθῇ, ὅχι ἀπλῶς διὰ νὰ ὀνομασθῇ κυρία ἢ διὰ νὰ προσθέτῃ ἑκατομμύρια εἰς τὰ ἑκατομμύριά της, ἀλλὰ φυσικῶς, δικαιοτάτα διὰ νὰ εὖρη εὐτυχίαν καὶ χαρὰν εἰς τὸν γάμον.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ αἱ ἀρεταὶ της καὶ ὁ πλοῦτος της ἐλύουν πολλοὺς ὑποψυφίους — τοὺς περισσοτέρους βεβαίως ὁ πλοῦτος — ἢ μητέρα της εὐρίσκειται εἰς φρηχανίαν, ὅταν ἡ κόρη της τὴν ἐρωτᾷ ποῦ νὰ προτιμῆται μεταξύ τῶν πολλῶν καὶ φοβεῖται τὴν εὐθύνην τὴν ὁποῖαν φέρει μὰς κάμνει τὴν τιμὴν νὰ ζητῇ νὰ μοιρασθῶμεν μαζί τὴν εὐθύνην αὐτήν.

Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ ζήτημα εἶναι πολὺ λεπτὸν καὶ αἱ πολλοὶ γινώμει εἰς τὴν περίστασιν ταύτην εἶναι προτὶν πείρας ἐγγάμου ζωῆς, ἐκτὸς δὲ τούτου εἶναι ζήτημα ἐνδιαφέρον καὶ μὴτέρα καὶ κάθε ἀγαμὸν κόρην, διὰ τοῦτο ζητοῦμεν καὶ ἡμεῖς ἐπ' αὐτοῦ τὴν γνώμην τῶν ἐγγάμων, φυσικῶς, ἀναγνωστριῶν μὰς.

Τὰς γνώμας αὐτάς ἔστω καὶ μὲ ψευδώνυμον θὰ ἀρχίσωμεν νὰ δημοσιεύωμεν ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου. Παρακαλοῦμεν μόνον νὰ μὴ εἶναι πο' κραι καὶ διεξοδικαί.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κων. Ι. Μ. Γαλιζιον. Προσεχῶς θὰ ἔχετε ζητούμενας πληροφορίες. — Κων. Β. Ν. Σόριαν. Ἐπιστολὴ σας εἰλήθη. Εὐχαριστίας θερμὰς διὰ παρεχόμενας πληροφορίες, ὡς καὶ διὰ γραφόμενά σας ἐν γένει. Διεβίβασα ἐπιστολὴν σας ὅπου ἔδει. — Κων. Β. Α. Ἀργοστόλιον. Ἐπιστολὴ σας μετὰ δρ. 30 εἰλήθη. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς φροντίδας καὶ διὰ μεταδοθείσας πληροφορίες. — Κων. Μ. Κ. Πρ. Πάτρας. Συνδρομαὶ σας εἰλήθησαν. Ἐπιστώθητε καὶ διὰ τὸ 1903. Εὐχαριστίας θερμὰς! — Δα. Β. Η. Κέρκυραν. Ζητηθεὶ τα δειγμάτα, τιμὰ καὶ ζητούμενη διεύθυνσις σας εἶχον σταλῆ ἐντός τοῦ προτελευταίου φύλλου. Τὰ ἐλάθετε; — Δα. Β. Η. Γαλαξείδιον. Ἐνεγράφητε. Εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς ὑποσχέσεις. — Κων. Α. Φ. Βάρναν. Ἡ ἀδελφὴ σας δὲν ἔφυγεν εἰσέτι καὶ φροντίει διὰ τὴν γνωστέην σας ὑπόθεσιν. Ἰράφω προσεχῶς. — Κων. Α. Θ. Βραϊλιαν. Καθυστερήσαντα φέλλα ἀποστέλλονται εὐχαρίστως. Συγγνώμην δι' ἀπροσεξίαν διεκπεραιώσεως. — Κων. Δι. Δ. Γαλιζιον. Ἡ ἐποχὴ εἶναι ὑπερ-

ποτε κατάλληλος, διότι καὶ οἱ κύριοι εἰ ὠραιότερον ὄρον ἡμποροῦν νὰ κάμουν εἰς μίαν κυρίαν ἢ δεσποινίδα ἀπὸ μίαν ἑγγραφὴν ἐτησίαν εἰς τὴν Ἐφημ. τῶν Κυριῶν ἢ ἀπὸ τὴν Μάγισσαν καὶ τὴν Χειραφετημένην χρονοδότηα ἢ ἄδιτα, ἀδιέρορον. Ἄλλα καὶ κυρία πρὸς κυρίαν καὶ δα τί ἄλλο ὄρον καλλίτερον, χρησιμότερον καὶ πρακτικώτερον τούτου; Δα Α. Κ. Αιυκίδεα. Συνδρομὴ σας εἰλήθη. Θερμὰς εὐχαριστίας. Δα Βι. Α. Ἄμοργόν, Ἡδὴ λαμβάνετε τακτικῶς;

Κων. Α. Βύ. Π. Μισ-Γαμρ. Φρ. χρ. 16 εἰλήθησαν ὡς καὶ εὐγενεῖς ἐπιστολὴ σας. Ἐπιστώθητε διὰ τὸ 1903. Ζητούμενα ἀποστέλλονται. Θερμὰς εὐχαριστίας. Ἐξεδόθη μόνον τῇ 22 7/8 βρίου. Ἡμερολόγιον δὲν ἐκδίδεται ἐφέτος. Δα Χ. Α. Λεμευσόν. Ἐπιστολὴν εἰλήθη. Συμμορφούμεθα ὀδηγίαι σας.

Ἀναφερόμενον ὡς ἐπιστολὴν ποσὸν διὰ κ. Μ. δὲν εἰλήθη. ῥάφω καὶ ἀποστέλλω 20 σωμα. Μάγισσης. Κων. Μ. Κ. Βα Ζαγαζίγ. Ἐπιστολὴ σας εἰλήθη. Ἄ; ἐλπίσωμεν ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ κατορθωθῇ τὸ τὸσον δυσκατόρθωτον. Σὲς εὐχαριστῶ θερμῶς δι' εὐγενεῖς παρεσχθεισας πληροφορίας καὶ διὰ κίπου; οὐ; κατεβίβλατε ὑπερ τοῦ ἔργου μου Κων. Π. Α. Αιυκίδεα. Εὐγνωμονῶ δι' ὠραίαν ἐπιστολὴν καὶ εὐγενεῖς ἐνδιαφέρον. — Κων. Θ. Α. Λιυκωσιαν. Θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὰ γραφόμενά σας καὶ διὰ τὴν εὐγενῆ πάντοτε φροντίδα.

Τὸ ὠραῖον ὑπόδημα κἀμνει τὸν ὠραῖον πόδα, τὸ ἰδανικὸν τοῦ ὠραίου ὑποδήματος κατασκευάζεται εἰς τὸ μέγα ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ. Τσαμῆ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ Στοῦξ Ἀρσακείου. Ἐξόχα ὑπὸ πᾶσιν ἐποψίν γοβάκια, τέλει καὶ ὑπὸ ἐποψίν τέχνης, καὶ ὑπὸ ἐποψίν ποιότητος, σχήματα ἐξόχως κομψά, δερμάτα μεταξωτά, ἡμπορεῖ νὰ τὰ εἶτη τις θαυμάσια! Ἦλτα καλλίσθητος δεσποινίς καὶ Κυρία μὴ κατασκευάζουσα τὰ ὑποδήματά της εἰς τοῦ κ. Τσαμῆ, τῇ ἀληθείᾳ ἀδικεῖ τὸν ἑαυτὸν της καὶ τὴν καλαισθησίαν της.

Ἡ πτωχὴ πολυμελεστάτη οἰκογένεια, ἢ ἄλλοτε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λέκκα, ὑπερ ἧς ἔχομεν ἐπικαλεσθῆ τὴν συνδρομὴν τῶν ἀναγνωστριῶν μὰς κατοικεῖ ἤδη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Θρασίλου ἀρ. 1.

Ἡ πάσχουσα κόρη της ἀπεβίωσε μετὰ μαρτυρικὴν νόσον. Ἡδὴ ἐξ ὑπολειπόμενα παιδιὰ, καχεκτικὰ, κατὰ τὸ πλεῖστον στεροῦνται τῶ ἀπολύτως ἀναγκάζων. Τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς γενικῆς χρεῖς, ἀ; τὰ ἐνθυμηθῶν οἱ φιλάνθρωποι ἀναγνώστριαι μὰς.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομητριάι μὰς, αἱ καθυστεροῦσαι τὰς συνδρομὰς των μέχρι σήμερον νὰ σπεύσουν εἰς ἐξόφλησιν τῶν καθυστερουμένων. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. κ. ἀνταποκριτριάς καὶ ἀνταποκριτάς μὰς.